

SZINÉSZETI KÖZLÖNY.

A vidéki színészet érdekeit képviselő szaklap.

Előfizetési feltételek: Egy évre 4 frt, félévre 2 frt, nyegyévre 1 frt, egy óra 40 kr.

Megjelen minden hó 1-én és 16-án.

Előfizetések bármely naptól elfogadtnak. Hirdetések jutányos áron számíttatnak. Nyiltér soronként 15 kr.

A „Színészeti Közlöny“ szerkesztősége és kiadóhivatala: **Temesvár, a színháznál**, hová a közlemények és az előfizetési díjak küldendők.

Előfizetési felhívás

„SZINÉSZETI KÖZLÖNY“

czimű, havonként kétszer megjelenő szaklapra. Előfizetési ár: félévre 2 frt., okt.-decemberi évnegyedre 1 forint.

Kérjük azon t. olvasóinkat, kiknek előfizetése lejárt, hogy méltóztassanak, előfizetéseiket mielőbb megújítani, mert fölösleges számú példányokat nem nyomathatunk.

Az előfizetési pénz előleges beküldése nélkül, senkinek sem szolgálhatunk lapunkal és kivételt senki irányában nem tehetünk.

Temesvárt, 1885. okt. 16-án.

A kiadóhivatal.

A temesvári első magyar színidény alkalmából.

1885.

Irta **MOLNÁR GYÖRGY.**

(Folytatás.)

Soha nem jaidult föl oly kétségbeesetten a hazai színészet, mint a nemzeti megerősödés 18-ik évében, a segélyezések eme bő esztendőjében.

Budán elesett a kiallítás kedvező föltételi közt és a legvonzóbb primadonnával is; a vidéki színigazgatók 60 ezer forint állami segély után rimánkodnak, különben feloszlatták társulataikat; az ország második és legnagyobb városában, Szegeden, már a teli szezon derekán nem bírta fizetni az igazgató sz. ntársulatát; a szerencsétlenség a színidény végén még némileg segítségére esett a megszorult személyzetnek; Szeged népe ezer bajában is példás humanizmussal megmenté színészeit, kenyeret adott a nélkülözésben szenvedőknek és módot nyújtott, hogy együtt maradva, a nyári időszakot kihuzhassak Nagy-Varadon, ahova már nem bírta elvezetni őket igazgatójuk.

Több igazgató, a budai igazgató példáján indulva, nem fizeti be a központba a tagoktól beszedett díjakat; a vidéki színészet ügygyel-bajjal összehordott kis nyugdíj alapja csorbat szenved, a nemzet nap-számosai venségokban így már nem remélhetik híven teljesített szolgálataiknak legalább végső napjaikban

élvezhető nyugdíjazását. „Csak várjatok koldusi öregsegtekben“ hangzik feléjük a biztató szó, mialatt az idő és nehéz munkától megtörtetek lekaszalja a halál.

Ime ide jutott a nemzeti tulajdonságokhoz, nemzeti erényekhez, erkölcsökhöz, hagyományokhoz, nemzeti szellem és jelleghez hűtelenné vált hazai színészet! Elfordult az élető forrástól, a természetes erőőtől, mely újra meg újra szülte volna és fentartja vala az idők végtelenségeig.

A nemzet nem ismeri föl benne önmagát, más-kép gondolkodik; szellemében olyan, mint a minő színészte, mint a mihez szoktatta. Nemzet és szín-szet idegen istenek bálványozásába merült, és az oltárokon egyeduralomra engedte jutni.

Egymást rontották, egymásban nem keresvén a legtermészetesebb erőforrást, megbénultak s a hazai színészet minden segélyezés meillet is nem tehetta a hazának azt a szolgálatot, a mit egykor a segély-telen állapotban nemzeties jellegűségével tenni tudott, nem lón magyar nyelvet és magyar közművelődést tovább terjesztő apostollá.

Nem számított, nem gondolkozott, nem cselekedett okosan, mert a minthogy nem zárkozhatott el az idegen szinirodalom és művészet termékeitől, nem lett volna szabad azt egyeduralomra emelni a nemzeti, az eredeti fölébe.

A nemzeti typus nélkül nincsen nemzeti színészet, de a nemzetnek sincsen hű tüköre, melyben ős erényeit, szép és nemes tulajdonait, multját és jövőjét lassa, fejlessze s a tiszta tükörben példás életre, tettekre buzduljon, eredeti vonásait a közművelődés nagy mezején megtartsa. Ma a nemzeti újra ébredés nagy napjaiban ime a nemzet is fölújedit, beállta, hogy nemzeti közművelődés nélkül nemesen magához méltó és elég erje megállni a népek nagy áradatában, hogy a nemzeti typus nélkül a nemzetköziséggel el fog enyészni, s a nagyobb és erősebb népcsaládok magukba olvasztják.

Mily szomorú állapot, hogy a nemzet színészete nem tartván meg nemzeti jellegét, a nemzet ez újra ébredésében nem lehet oly erős segítségére a nemzetnek, mint lehetne, ha hű marad vala a nemzeti jelleghez és tulajdonságokhoz?!

Ujra és elől keil kezdeni a nehéz nagy munkát; manapsag a mint áll, nagyobb aldozatokat kíván, mint kellene, ha az uttörök nyomaiból felre nem lépett volna és két évtizedig nem bolyong vala az útvesztők tekervényei közt iránytalanul, vissza-vissza fordulva a kiindulás pontjához, ám rá nem találva még sem!

A nemzeti újraébredés a közművelődési egyletek által ki fogja vezetni a hazai színészetet is, mint a nemzetiségeket az útvesztőből, hisz hatalmasabb tényezője a czelra nincsen, mint a hazai szinművé-

szet, mely az iskolákban s a társadalmi téren eszközölt áldásos munkát átvéve, ezt tovább fejleszti, gyarapítja, megerősíti és örökre biztosítja; az eredmény így mutathat föl csak maradását és csak így igy valhat biztos alapon nyugodt eszménynyé.

Az utvesztőben született és felnőtt, ebben oly sokáig tevélygett hazai színészet, nem kétlem én, hogy méltó lesz a nemzethez, s hogy a mit a nemzet reáir, azt az elődökhez híven elvégzi, föladatainak színvonalára fog emelkedni s a közművelődési egyesületeknek, a nemzetnek újra buzgó napszámosa és a czéit kiküzdő eszköze, hathatós tényezője lesz.

De jobb és észszerűbben beosztott munkához kell látnia, mint összedugott kézzel a mindig több és nagyobb segélyezési összegek után riánázkodnia.

Oh valóban örvendhet a jelen hazai színészet az üdvös, a szép és nagy fordulatnak, a nemzeti újra ébredés dicső hajnalának, mely, ha nehéz munkával is sulyosodik elgyöngült vállaira, megtalálandja munkásságának tisztességes díját, jutalmát, nem lesz kitéve a bizonytalanság göröngyös útjára, melyen a kenyérért és ambícióért mindig tovább és tovább vándorolt, de se nyugpontot, sem biztos megélhetést nem talált.

A vidéki magyar színész koldusi vándorbotja kivirágzik s a babérág kihajtása mellett a mindennapi kenyér is megeterem neki.

Oh legyenek üdvözöltek a szép napok, melyek im Temesvár, Sopron, Pozsony nagyobb számban idegen ajkuaktól lakott városokat is a hazai színészet ölébe emelték, hogy ott melegen, a nemzet nyelvét, tulajdonságait, jellemét, erényeit elsajátítsák, hogy hazafias érzelmeiket a nemzet nyelvén is tolmácsolhassák, a nemzeti erő nagyságát gyarapítva, a hazát állami egységében és eszményében hatalmasabbá, megdönthetlenné segítsék tenni.

De emelkedjék is föl a hazai színészet az ily mértékben még soha sem kínálkozó szép alkalom és ebből folyó hivatásának magaslata, mely a nemzetért és saját javáért is talán nagyobb kötelességeket hárt reá, mint eddig s ezelőtt.

Legyen okos, legyen gondolkodóan cselekvő és számító, tanuljon a multakon, dolgozzék fáradhatlanul és ne bontogassa helytelen működésével a nemzet által ma oly egyesült erő és lelkesedéssel emelni kezdett épületet, mert ennek megbontása és nem erősítése első sorban is a hazai színészetet fogja omladokeái alá temetni s mint hűtlen fia a nemzetnek átkozottá lesz.

Ne zárkozzék el az idegen mívelt népek színművészetétől, ez nem volna okosság, de csak váltogatva szemelgessen belőle és ne tegye uralkodóvá a hazai, az eredeti fölött.

Ne sülyedjen a bohózat, az izetlen, a kasperli posványába; szolgálja a vidám műzstát izléssel, discrecióval; mulattasson és ne röhögtesse, ne okvetlenkedjék a hatás vadzására; a durvát, a vastagot is faragja simábbra és ne törje magát a zenger bohócok buktenekedései után, hogy sértse a jobb izléstieket s a karzat tapsait kiesikarja.

Mindenek fölött ápolja, virágoztassa a nemzeti színirodalmat, a nemzeti jellegű színművészetet; ez az életető és fentartó forrása, erre szól adós levele, melyet a nemzet ek aláírt, mikor ez már gondoskodik is róla, akkor a nemzeti önfentartás, erősítés magasztos eszményének, mint hazafi és magyar színész, a nemzet napszámosává lön.

És legfőképen ne ringassa el magát ismét, mint a Bachkorszak alatt, a talán könnyű siker rózsás felhői közt, mert nem egy, de egymásutánra követ-

kező évek fogják csak megadni a kívánatos, a biztos alapon nyugodt eredményt.

Jó munka és kitarás kell a jelen színészeitől is, mint ezt az uttörők nagy eredményziel megeselekedték; — ne maradjon hatrább ezektől a jobb sorban részesülő mai kor színészek, mely öre is egyzersmint a nemzeti aspirációk letéteményének.

Oh szép hivatás, lélekemelő édes kötelesség ennek szolgálni, ebben napszámoskodni a művészet, a muzsik oltarán, a költő szellemelek társaságában.

Legyen az üldözött, templomainkból és oltárainkról, a ki a fenséges ideálta nem bir fölemelkedni, a ki e szép munka, ez édes kötelesség fontosságát nem vési szívébe, lelkébe, s nem teljesíti egész odaadással.

A szégyen bélyege fogja annak homlokát égetni, a ki kötelességét nem, csak akadályt csinál a nemzet-építés tovább fejlesztő nagy munkájában.

Ime egyszerre három nagy város, az ország három gyöngye a hon határain, nagyobbára idegen ajkuak által lakott mívelt, diszes hely, tárja föl kapuit a hazai színészet előtt, hogy mulattatva tanítsuk és hirdessük édes hazánk nyelvét, erényeit, tulajdonságait, jellemét és szokásait, a magyar állam eszmét! Boldogító szép látvány! Mely hazafi kebel nem dobbanna föl erre?!

Temesvár a három város közül legnehezebb pontnak tartott a hazai színművészetre, — az is, mert sok és nagyszámu benne a katonai osztály, mely ép a belvárosban lakik s a melyre teljességgel nem számíthat a magyar színészet. A kaszánya város lakosságának ugy szólna felét teszi ki a hadsereg, mely többnyire cseh és horvát nemzetiségű.

Valna bár egy magyar ezrede, a munkát megkönnyitené a társadalmi téren is. A gyár- és Józsefkülváros oly távol esik a színháztól, hogy ennek lakóira csak nagy ritkán és csekély számban lehet számítani. Egyedül e háromezernyi mívelt belvárosi német ajku és magyar klerus, a tanári, államtisztviselői és ügyvédi kar jöhet biztos számításba a hazai színészet fentartásában. E háromezere rugó közönség kibírja-e hat hónapig tartani, ez a kérdés?

Pedig a magyar színművészetnek is ki kell tölteni az egész hat hónapot, mint a német színészet mindenkor kitöltötte, különben féliskernek sem lesz mondható a magyar színi szezon.

Ha akarták a hazai színészetet, akarniok kell egyszer, fél munkát nem csinálni, sem meghátrálni.

(Vége következik.)

„Bisi bácsi“ végnapjai.*)

Írta: E. Kovács Gyula.

(Folytatás és vége.)

Tehát, mialatt ő az örökválás, a megsemmisülés gyötrelmei közt hánykodott, én az ő gyászindulójának költésével, megrásvál küzdöttem.

Mikor talán utolsóát sohajtott ő: utolsó betűjét a gyászdalnak — — — talán éppen akkor vettem papírra én

Mit mondatok erre spiritista barátaim?

„Földön és égen több dolog vagyon, mintsem bölcselmetek álmöldni képes, jó Horatio! — Nemde?

Másnap, vasárnap május 20-án, délután 3 órakor ott fektűt a szegény Bisi bácsi az ujvilág-utczai kórház udvarán a ravatalon.

Koporsója mellett az énekkar tagjain, a fogadal-

*) Technikai akadályok miatt e közleményt több ízben meg kellett szakítanunk. Előbbi részei lapunk 23., 24., 25., 26. és 29. számaiban találhatók. Szerk.

mukat híven megtartó jó fiukon kívül, csak legbensőbb barátai foglaltak helyet.

Ott volt gróf Eszterházy Géza, a nemes szívé maecenas. Sebő Antal, az önzetlen barátság valódi mintaképe. Több tekintélyes pestvárosi ügyvéd. Csepregi Lajos, a nemzeti színház tiszteletreméltó titkára. És én.

Májusi langyos eső permetezett. A gyászdal első szakasza föl és elhangzott.

Majd Balla N. ref. segéd-lelkész emelte fel szavát és egy megható gyászbeszéddel elbucszattatta a boldogulata.

Következett a gyászdal második szakasza. Megindult a szerény kisérlet s haladtunk a kerepesi temető felé. Kisérték mindnyájan a sirig. Ott még egyszer és utoljára fölzendült a dal.

A jölekü fiuk énekés közben itt már csakhogy sirva nem fakadtak. Mi sem bírtuk könyeinket viszsztatartani.

A koporsó eltűnt. A hant fölbarnult. És egy szegény, elzúllott, sokat hányattatott élet épen most négy esztendeje pihen a alatt fáradalmait, aluszsza boldog, csöndes álmát . . .

A gyászdal pedig, a sokat emlegetett, melylyel én az öreg collega emlékének oly őszinte baráti szeretettel áldoztam, szól eképen:

„Fiuk! Fiuk! E dalt nekem,
É dalt, ha meghalok!
E dalban adja életem
A mit még meghagytok:
Emlékezet szívárványát
É bús felhők fölött,
Itt, hol nekem ég, föld, világ
Rég gyászba öltözött.

Rég, engem is melengetett
Két hű szem sugara;
Szép, engedelmes lánygyerek
Volt bűnnök balzsama.
Rég sirban ők. Mig én magam
Tarolt törzs, itt vagyok;
Itt, hol virág, fény, új mi van
Rég másra süt, ragyog!”

Karján nyugasztva vén fejét,
Elmélt a ezimbora
S ránk vetve tört, kigyult szemét
Könnyel vegyült bora.
„Mi boldog voltam egykor ott!”
Rá zendítők dalát,
S a búzilálta homlokot
Gyönyörpír járta át.

„Kezet reá most, gyermekek!
— Szólt — s ez komoly sor ám:
Ha indulok, ha majd megyek
A szent Mihály lován;
Koporsómná, sírom felett
Elzengitek dalom,
Ezzel fogadja testemet
Ölébe sirhalom!”

Fogadtuk és elballagánk,
Lakára vittük őt.
Nem szólt, csak egy „jó éjszakát”
Mormolt a ház előtt.
Jó éjszakát! Az alkonyat
Véglobbot így vetett
Megszánta Isten sorodat
Kifáradt szívbeteg!

Szívének barátja! Ime nézd,
Mi híven itt vagyunk.
Oh, ily korán szavunk miéért
Hittál beváltanunk?
Szívünk remeg midőn temet!
Hát hallod-e dalod?
Ezek fogadják lelkedet
Ott fűn az angyalok . . .

HIREK.

— **Temesváron** Geröfy Andor és szintársulata lankadatlan erővel egymásután hozza színe az érdekes újdonságokat. Ily rövid idő alatt „Arany ember”, „Nőemancipáció”, „Buborékok”, „Buzavirág”, „Eleven ördög”, érdekes új művek a legnagyobb precízióval és fokozatos hatással kerültek színe. — Az „Eleven ördög” okt. 13-án adatott először nagyszámú közönség előtt, teljes sikerrel. A zene- és énekkar kifogástalan, a rendezés precíz s az összejáték remek volt. A czimszerepet első estén Erdélyi Marietta játszta; éneke és játéka egyaránt tapsra ragadta a közönséget. Frank Boriska (Hermin) első fölléptével bebizonyította, hogy szép reményekre jogosító tehetség. Elismerésre méltó alakítást mutatott be: Prielle Kornélia, Loocsarekné, Sz. Németh, Kiss Mihály, Kendi és Andorfi. Második estén a czimszerepet Geröfyé Ilka játszta, élénk, pezsgő kedélyvel. Szép játéka és énekeért több ízben viharos tapsokat aratott. — Csütörtökön „A két Rancezau” került színe, melyben Geröfy egyik legkitűnőbb szerepét Jean-t játszta. Legközelebbi újdonság „Denise” lesz, Hunyadi Margit jeles alkotásában. A közönség partolása változó.

— **Szabadkán** a városi közgyűlés következő szabályrendeletet alkotta: A szabadkai városi színházban páholyjogot az nyerhet, a ki evégett a tanács-hoz folyamodik s a tanácstól nyerendő végzés alapján az alsó és középpáholyok bármelyikeért 20 frtot, a felső páholyok bármelyikeért 5 frtot fizet évenként a városi házépíztárba és pedig minden évzeptember hó 1-ig. — A nyert páholyjog feljogosítja az illetőt, hogy azon páholyt, melyre e jogot nyerte, az évnek bármely szakában tartandó színelőadások alkalmával a páholyár lefizetése mellett használhassa. A páholyjogért befolyandó összeg a színház belső díszítésére fordítatik.

— **Pápan** Balog Árpád szintársulata okt. 10-én a „Vasgyáros”-sal kezdte meg egy hóra terjedő működését; másnap a „Nőemancipáció”-t hozta színe. A kiadott előleges színeljelentést Balog Árpád mint „a kecskeméti színház igazgatója” írta alá.

— **A székesfehérvári** színházat a színügyi bizottság okt. 15-től november közepéig Sághy Zsigmond színgazgatónak adta ki. Tudunkkal Sághy a nyitrai színházat kapta meg a télre, s az ottani színválasztmány nem eresztett be nyáron át egy szintársulatot sem Nyitrára, csakhogy Sághy téli szezonja ne legyen elrontva. Sághy úgy látszik, az iránta tanusított figyelmet a nyitraiak felültetésével akarta meghálálni. Ez ügyben Nyitráról egy hosszabb közleményt kaptunk, melyből elégnék tartottuk a fentebb megírtakat nyilvánosságra hozni.

— **Nagy-Körösön** közelébb „A sárka csikó” került színe, Erzsike szerepében a kedves Sz. Némethné Marival, ki élénk, kitűnő játékaival s gyönyörű dalaival elragadta a közönséget úgy, hogy alig győzte az újrást. A „Czigány Panna” czimszerepében szintén nagy tetszést vívott ki. — Bogoy Alajos társulata okt. 11-én játszott utolsót Nagy-Körösön, s másnap téli állomás helyére Győrbe utazott.

— **Debreczenben** Aradi Gerő színgazgatót a megnyitó előadás alkalmával a közönség zajos ovációban részesítette s a fényes tablók után élénken kitapsolta. A társulattal meg van elégedve a közönség. Kiválóbb tagok: Bokodi, Zilahy, Váradi s különösen a rendezés terén Somogyi Károly, továbbá Boross, Demidor, Gyöngyi, Orley Flóra, Spányi Lenke, Nagy Ibolyka, Folinuszné, Föltényiné. A közönség bérlet mellett is meglehetősen szép számmal látogatja az előadásokat.

— **Aradon** Krecsányi Ignác színtársulata örövendetes pártolásban részesül. Az előadások összevágók és élvezetesek. Krecsányiné Veron először „Váljunk el” Ciprienne szerepében mutatta be magát. Játékaról az „Alföld” következőképp emlékszik meg: Krecsányiné asszony kellemesen lepte meg a közönséget, mely a Lánczy Ilka Ciprienneje emlékének hatása alatt nem nagy várakozással jött a színházba. Krecsányiné asszony igen ügyes salon-színésznőnek bizonyult, kinek Ciprienneje gondos alakítás volt. Nem azt a bakfis-asszonykát jászotta, a melyeket előde velünk megismertettek; hogy ugyanondjuk, inkább öntudatos volt a naivsága, mindenestre a nélkül, hogy a természetesség baját nélkülözze vagy a kiszámított kacérságba ment volna át. A gyorsan váltakozó érzelmek sok közvetlenséggel tükröztek vissza s míg az első felvonásban igazi nagyvilági hölgy volt, kit utat a házitűzhely egyhangúsága, a másodikban gondtalanul és gondatlanul fecsegő asszonyává lett, hogy a harmadikban a pezsgő mámorát diszkretül, az érzelmi jelenet csábító túlzása nélkül jelenítse. Még megemlítjük, hogy Krecsányiné szép színpadi alak, a ki izléssel s eleganciával öltözik. Minden esetben élvezetes estéket várhatunk a finomabb vigjáték köréből e bemutató után. Halmay Imre De Prunelle-je fejestelen könnyedségével jó hatást tett.

— **Békes-Utsabán** Krecsányi Ignác színtársulata összesen 19 előadást tartott, s három-négy középként leszámitva, mind-mind előadások igen csekély közönséget vonzottak, legnagyobb rész csaknem üres ház előtt folyt le. A mostani példa után mondjon le bármily szervezett magyar színtársulat arról a reményről — írja a „Bekés” — hogy Csabán megélhet, mert ha Krecsányi nem volt képes a csabaiak közönyét megtörni, más társulat meg kevésbé fogja.

— **Sopronban** a magyar színügy vajudik. A német polgárság feléje se néz a színháznak, a magyarság pedig kevés annak fenntartására. A meggyezés 300 forint szavazott meg segélykép és így az egész szubvenzió 1500 fr ot tesz.

— **A kolozsvári színház** ismét a bizonytalanság stádiumába jutott. — Az igazgatóság még e hó folyamában kihirdeti a pályázatot a színház bérletére. A pályázati határidő 8 nap lesz.

— **Szászrégenből** írják nekünk, hogy ott Jáni János színigazgató még június hó elején kihordatta előleges színjelentését, melyet másnak költségre és jótállásra nyomatott ki. Daczára hogy helyhatósági engedélyt a varostól nem kapott, mégis elindult bérletet csinálni, a mi sikerülvén is neki, mert egy tetemes összeggel tovább állt, de társulatát még mai napig sem vitte be Szászrégenbe, sem a bérletpénzt nem küldötte vissza, daczára hogy ez ügy bekés elintézésére több ízben fel lett szólítva. Ajánljuk meg úgyet a k. g. tanács figyelmébe, annyival is inkább, mert Jáni János ellen már többrendbeli vádat küldtek be hozzáknak, melyeket csak akkor hozunk nyilvánosságra, ha a központi igazgató tanács ez ügyben nem intézkednék joga és hatalmánál fogva, hanem szemet hunyna az elkövetett visszaélésekre.

— **Pakson** Simándi Zsigmond társulata igen rossz napokat él. Hat előadásból, négy, pártolás hiány miatt elmaradt. Simándi e héten Tolnára viszi társulatát, okt. 24-én pedig Szegszárdon kezdi meg működését, a hol két hónapot szándékozik tölteni.

— **Rövid hírek.** Jókai Mór „Fekete gyémántok” drámája nagy hatással került színre a nemzeti színházban. — A fiu me i új színházat f. hó 6-án nyitották meg ünnepélyesen. — **Leövey** Ilka színésznő férjhez ment Beleznay Ignác ügyvédhez

Jászberényben. — **Arányi** Dezső, volt színigazgató, Gáspár Pálhoz szerződött, ki Nagy-Becskerekben kezdte meg igazgatói pályafutását, gazdag és érdekes műsorral. — **Pónaszéki** Gusztáv, a nemzeti és népszínház igazgatói által a várszínháznál mint pénztáros alkalmaztatott. — **A kolozsvári színházban** október 10-én nyílt meg a színiévad. — **A kecskeméti színházban** e telen Jáni János társulata szándékozik játszani. Hát akkor Balog Árpád társulata hová megy? — **Kassán** az idén nem pártolják annyira Csóka társulatát, mint az elmúlt éveken. Rossz szezonra van kilátás. — **Marosvásárhelyen** Komlói színtársulatát nem karolják fel annyira, mint kellene. „Dózsa György” bozontóan kevés számú közönség előtt adatott.

Társulatok névsora.

Komlós József színtársulata.

Nők: Nikó Lina, operette soubrette és népszínmű énekesnő. Ligetiné Mari, operette coloratur és népszínmű énekesnő. Egriné Kováts Ilka, operette énekesnő és naiva. Kömvenné Anna, hősnő és társalgási. Lorándiné Szombatfalvi Anna, drámai és vigjátéki szende. Bágyoniné Ilona, soubrette és társalgási. Lipeseiné Anna, anya és komika. Baksainé Etele, Bérés Mari, Hunyadi Ella, Medgyasszay Ilka, Ladányi Mariska, Szanka Ilka kardalos és segédszínésznők. Somogyi Antalné, sugóni. Férfiak: B. Szaó Ödön, hősszerelmes, társalgási, jellem (rendező). Egri Géza, szerelmes, Hegedüs Zsigmond, operette tenor, népszínműénekes. Mátray Kálmán, operette bariton, népszínműénekes. Komlós József (igazgató), operette buffó, (operette rend.) Sziklay Miklós, operette tenorbuffó, apa. Szinay Lajos, bonviván, szalonkomikus. Somogyi Antal, apa. Végh István, burleszk komikus, festő. Ligethy Géza, karnagy. Galló Gyula, Nagy Gyula, Kerekes Mihály, Gömöri József, Vadász Lajos, Kiss Sándor kardalos és segédszínészek. 11 zenész, élükön Kolumban Béla zenekar igazgatóval. Mészáros Sándor, kellékes színlapoztató két segéddel.

Színtársulatok állomáshelyei.

Aradi Gerő, Debreczen; Balogh Alajos, Pápa; Báródi Karoly, Kun-Szent-Miklós; Bogyó Alajos, Győr; Csóka Sándor, Kassa; Dancz Lajos, S-Alja-Ujhely; Gáspár Jenő, Topolya; Gáspár Pal, N-Becskerek, Gerőfy Andor, Temesvár; Hegyi Gyula, Felső-Bánya; Homokai László, Szászváros; Hevesi Lajos, Losonc; Hubay Gusztáv, Ócsa; Irsai Zsigmond, Csaktornya; Jasab Lajos, Sopron; Jáni János, Maros-Ludas; Karpathy György, Hatvan; Komlói József, M.-Vásárhely; Krecsányi Ignác, Arad; Miklósi Gyula, Nagy-Kanizsa; Mészáros Lajos, Pécs; Pesti Lajos, Mezőtúr; Polgár Károly, Orosháza; Sághy Zsigmond, Szarvas; Szegedi Mihály, Rozsnyó; Simándi Zsigmond, Tolna; Tóth Béla, Szabadka; Tordai Grimm Gyula, Pankota; Várad Ferencz, N.-Szeben; Völgyi György, Nyírbátor; Zoltán Gyula, Galantha.

Keresünk:

Simándi Zsigmond színtársulatához betanult karnóket, egy tenorprim kardalost, népszínműénekeket és egy karmestert. Téli állomása Szegszárd lesz.

Felelős szerkesztő:

Báthory Románcsik Mihály.